

Ágh István

Magyarok! Merre vagytok?

Ez a szomszéd ország is titkolt zavarba hoz,
Váradra indulok, s megérkezem Oradeára,
azok sem szólnak hozzám, akik tudhatnak magyarul,
még a Kanonok sor is idegen nyelven hallgat,
bizáncosodik Partium, látom az étteremben,
mint változott a kávéház sültszagú étkezdére,
kreol pincérnők sovány árnyéka röpdös a falon,
ülök a bolthajtásos, déli félsötétben,
elhagyatottan, akár a letakart cimbalom.

A székesegyház külön áll, mint a képeslapon,
akkorát nyújtózkodik, tornyai elmozdulnak,
belül arannyal zsúfolt katolikus pompa fogad,
megmozdul óvatos lépteim visszhangjára
egy imádkozó alak, mintha megijedt volna,
nem velünk száll föl a mennyek léghajója,
sárga tengeralattjáróba érzem magam bezárva,
a tenger nélküli ország hajótöröttjeivel
kezd az elsüllyedt alföldi város hullámzásba.

Az őszi nyáridő csönddel megszentelt kincstárába
hatol a délután kukoricásárga napsütése,
átszűrődik a monstranciákon tükröződő sugárnyalábon
a bárány aranygyapjának szikrázó verőfénye,
ostyatartók kis kerek tükreiből néz vissza arcom,
szétárad a szeplőtlen mosoly mennyei melegsége
a kelyhekből, a hermából és az aranyveretes fehér,
pünkösdpiros miseruhákból, s visszatér az ifjúság
a szerelem aranykődének bűvöletében.

Részt vettem én is a sugárzás színjátékában,
fényvel telítve, forrása lettem a fényességnek,
a bizalom derűjével indultam Erdélyországba,
utamat fenyvesek túlévelszőnyegének véltem,

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főszerkesztője. A Nemzet Művésze.

megszűnt idegenségem torzító feszültsége,
elmúlt a sérelem lúgos mérgeének maró hatása,
mert a jóság karátjainak értéke szerint nemesedtem,
s boldog lettem, miként a lombhullató erdő
a mulandóság gyönyörűségét aranyra váltja.

A földi hívságoktól már bizonynal megszabadultam,
s a lelkem egyre közelebb került az Úrhoz,
úgy siklottam a Királyhágón kanyargó röppályámon,
nem gondoltam a pillanatra, mikor életben maradtam,
lekötött az útra szegezett figyelem feszültsége,
nem félttem semmitől, mi erőt venne rajtam,
ott fönn nincs határpör, mint egy csillagról láttam
a teljes panorámát, takaros szénaboglyát
szálazott egy paci távol a gazdájától.

Méltóságosan szomorú dallamot hallok a Mezőség felől,
Válaszúttól is a lélek országának irányában tartok,
úgy lehetek a nép között, hogy nem kell elkiáltanom,
mint vad rengetegben, magyarok! merre vagytok?
s mert együtt vagyunk, nem kell az elveszített
jövőre gondolva kérdezni, mivégre éltek?
lehet-e bírni tovább ezen a mérgezett nyelven
a szükség leleményével átvészelni az évet,
a karácsonyi énekhez születik-e majd gyermek?

Megváltotta magát ez a nép, beleénekelte sorsát
költészetébe, Kóműves Kelemen asszonyát a falba,
fojtotta szerelmét kápolnavirágba, ő volt a boron vett,
ló farkához kötött menyasszony s az anyja,
Istenem, Istenem, áraszd meg a vizet! anyám, édesanyám,
kihez adtál engem? sírt a balladában, máskor Molnár Anna,
meg a jó katona, burkuszára kötött hat szeretőjével,
ő csavarta gyolcsba, s gyújtotta a hűtlent,
oláh furulyással, cigány hegedűssel kísérte, míg égett.

Ne bántsátok ezt az árva népet! – kérte a felhőket
Jékely Zoltán költő a Kalotaszegi elégiában,
ott voltam Magyarvalkón, abban a nyári lakban,
ahol a verset írta, fehérre kézzel, ahogy az írásos
terítőket varrták az asszonyok az Úr asztalára,
lőrésen át nézett a múlt a templom vastag falából,
a cinterem fölött az égben érett körték ragyogtak,
sárga levél tapadt a hamuszín kopjafára,
keze nyoma egy búcsút intő zarándoknak.